

EDENS BAKGÅRD

ROMAN AV P C JERSILD

För ett antal år sedan fick jag min hund stulen. Jag hade bundit honom vid en trafikstolpe utanför varuhuset Åhléns entré vid Klarabergsgatan för att gå in och hämta ut några burkar hundmat. Till vardags brukade vi annars leva på litet av varje. Var jag stadd vid kassa fick den gamla schäferhanen varmkorv med bröd, falafel, hamburgare eller så brukade jag köpa en ring falukorv som vi delade på. Var jag pank fick det bli vad som bjöds ur papperskorgar, rester som folk lämnade på uteserveringar eller en smörgås som jag tog med mig i fickan ut från Stadsmissionen. Men nu när hunden började bli gammal blev det allt viktigare att han då och då fick äta riktig vitaminiserad och mineraliserad hundmat.

Det var inte första gången jag besökte varuhusets matavdelning. Jag kunde gå direkt genom labyrinten fram till rätt hylla, stoppa på mig några burkar av det märke han särskilt uppskattade – och ta samma väg tillbaka, det vill säga inte genom kassorna utan via ingången. Men oturen råkade vara framme just den här dagen. Jag hann inte smita iväg. Mitt förehavande hade uppmärksammats av någon bevakningskamera och två stadiga gossar bad mig följa med in på kontoret. Där blev jag kvar gott och väl två timmar, innan de gav upp eftersom jag envetet vägrade uppge namn och personnummer.

När jag kom ut på gatan var hunden borta. Jag förstod genast att han blivit bortförd, eftersom han aldrig självmant skulle lämna det ställe där jag sagt åt honom att vänta. Att jag bundit repet runt stolpen var egentligen en överloppsgärning avsedd för omgivningen. Hade han suttit där på trottoaren utan koppel, riskerade man att någon uppfattade honom som herrelös och ringde polisen.

Min första impuls var att rusa iväg åt något håll – men

vilket, åt Centralen eller Sergels torg? Jag linkade över gatan till kyrkogårdssidan i hopp om att få bättre överblick. Gick några steg hit, några steg dit, försökte stå på tå för att se längre. Fick ta stöd av Nils Ferlins staty när jag vingligt klev upp på en parkbänk och spanade. Men ingenstans minsta spår...

Sedan gick jag ett varv runt Klara kyrka och kollade vilka som satt och ölade på bänkarna. Inget resultat. Till slut begav jag mig tillbaka till varuhussidans trottoar, gjorde en sväng bort om Systemet – men ingen av lodarna som häckade utanför hade sett till någon hund. Inte heller de som stod och rökte utanför apoteket intill.

Jag gick tillbaka till varuhusentrén. Där blev jag stående och stirrade på stolpen kanske en halvtimme innan jag gav upp. Det var andra gången den hunden blev stulen. Första gången han stals var av min företrädare som husse, som tillsammans med en kumpan hade kidnappat honom utanför apoteket på Renstiernas gata. De hade kört fram bilen, hoppat ur, skurit av kopplet, dragit in hunden i baksätet och gasat iväg. Det var så det brukade gå till.

När min företrädare blev frihetsberövad hade hunden tytt sig till mig. Det gick inte att bli av med honom hur jag än försökte. Sedan blev vi oskiljaktiga. Han inte bara höll buset på avstånd, han fick mig också att ta det litet lugnare med det ena och det andra. Genom att ha ansvar för honom fick jag också ansvar för mig själv.

Utan någon hund i släptåg befann jag mig några dagar senare på Drottninggatan efter en natt i ett närbeläget p-garage. Den värsta bakfyllan hade avklingat, jag såg inte längre dubbelt men var fortfarande mycket törstig. Nu var jag på väg till Åhléns för att kolla om inte tjuven

som stulit hunden – det kunde mycket väl vara någon jag kände – drabbats av ånger och lämnat honom där han tagits, vid stolpen. Men i höjd med Herkulesgatan kom jag på bättre tankar och hejdade mig. Hur dum är inte människan! Om jag någonsin skulle få se min hund igen var det inte utanför Åhléns utan på något ställe där de yngre missbrukarna brukade hålla till, i Tegnér-lunden, under Fridhemsplan, på Plattan eller i Björns trädgård.

Det var fredag och mycket folk i rörelse. Trots den sena årstiden hängde värmen kvar. En sydlig vind hade tryckts ihop nere i den trånga passagen mellan Riksdagshusets båda halvor och ven nu med full kraft uppför gågatan. Många gick med rockar och kappor öppna och fladdrande i vinden. Själv frös jag och hackade tänder trots mina dubbla långkalsonger och den vadderade täckjacka jag dragit på mig över kavajen. Förmodligen hade jag en släng av feber, igen.

Jag fortsatte upp mot Hötorget där torghandeln var i full gång. Särskilt livligt var det framför blomsterstånden. Handlarna höll upp olika buketter och ropade ut priser, medan kunderna – mest kvinnor – rotade i sina plånböcker efter jämna pengar. Utan någon egentlig avsikt förenade jag mig med hopen. En kvinna i leopardmönstrad jacka tappade sin inslagna bukett när hon skulle betala. Jag böjde mig ner och tog upp buketten – som hon tog emot med närmast förolämpad min. Utan ett ord till tack vände hon på klacken och började armbåga sig ut ur trängseln. Det var då jag upptäckte att hon inte bara tappat buketten utan också sin plånbok. Jag plockade upp den. Jag blev stående med plånboken tryckt mot låret någon minut eller så. Sedan lirkade jag ner den i byxfickan och gick tvärs över Kungsgatan till Kungshallen.

Där var också mycket folk. Jag trängde mig in vid en

disk med höga barstolar just som en plats blev ledig. Där drog jag åt mig en urdrucken kopp som alibi, tog upp plånboken och gick igenom innehållet. Till min besvikelse innehöll den knappt hundra kronor i kontanter, däremot en hel kortlek olika plastkort. Men dem vågade jag inte befatta mig med. I ett sidofack hittade jag ett foto med två små barn, kanske fem och två år, som höll om varandra och skrattade. ”Vi älskar dej mormor!”, stod det på baksidan. Jag skulle just låta plånboken diskret glida ner i springan mellan väggen och det värmeelement som satt under disken, då jag upptäckte ännu ett kort. Det var litet större än ett visitkort och bar överst texten Presentkort. Under det stod en logo i rött, HoloDrom, och en adress på Drottninggatan. Någon summa fanns inte angiven, blott ett utgångsdatum: 31 december.

Eftersom utfärdaren, HoloDrom, inte låg mer än några kvarter bort, begav jag mig genast dit i hopp att kunna lösa in presentkortet mot kontanter. Utifrån kunde man inte bedöma om det rörde sig om en resebutik, en hårsalong, ett massageinstitut eller ett växlingskontor. Jag kände mig törstig och darrig – hjärtat hade börjat sina frivolter igen – och jag behövde sitta ner och förhoppningsvis få mig ett glas vatten. Men jag tvekade. Hur skulle en luggsliten individ med ofräsch andedräkt som jag tas emot? Men, som jag läst i ett av de vetenskapliga magasinerna i Kulturhusets bibliotek: Det är inte du som bestämmer, det är din kropp. När du tror dig fatta ett beslut är det redan fattat. Vid det laget är det bara för viljan att hänga med dit fötterna redan har bestämt sig för att gå. Alltså klev jag på.

Rummet innanför de självöppnande glasdörrarna var inte särskilt stort, som ett ordinärt vardagsrum. På väggarna